

„Договор излази из оквира уобичајених процедура, али не укида изборна права делегата“, овако је прокоментарисао договор о предаји партијског трона у ДС старо-нови председник Политичког савета ове политичке организације Драгољуб Мићуновић. Ово се може тумачити и као својеврсни не само теоријски допринос демократији јер се уводи нека врста договорне демократије, али која се сада одиграва транспарентно и пред очима наше јавности.

Сада стижу и озбиљне најаве да ће након овако договорно обезбеђеног и утврђеног страначког јединства ова странка кренути у оштру опозициону активност и тако се најзад пробудити из полугодишње постизборне хибернације. Тешко да ико може да поверује да ће договорена олигархијска кохабитација у ДС потрајати, јер остаће и након ових фарсичних страначких избора многа отворена и контроверзна питања. Али оно што снажно обележава садашњи политички тренутак је својеврсни парадокс и друштвени феномен (парадокси су иначе једно од најочитијих својстава наше политике) да ми формално у нашој Скупштини имамо опозицију, али не постоји јасно профилисана и уверљива политичка алтернатива. Ми смо сада у грозничавој потрази за политичком алтернативом. А може ли опозиција бити делотворна и делатна ако у исто време не представља убедљиву и на моралним начелима установљену програмску алтернативу. Не помаже ни настојање ЛДП да себе сада представља као водећу опозициону странку и алтернативу, када се она сама суочава са унутрашњим ломовима и сукобима који јој одузимају сваку политичку веродостојност ма колико су њене политичке амбиције као и до сада биле неодмерене и магаломанске.

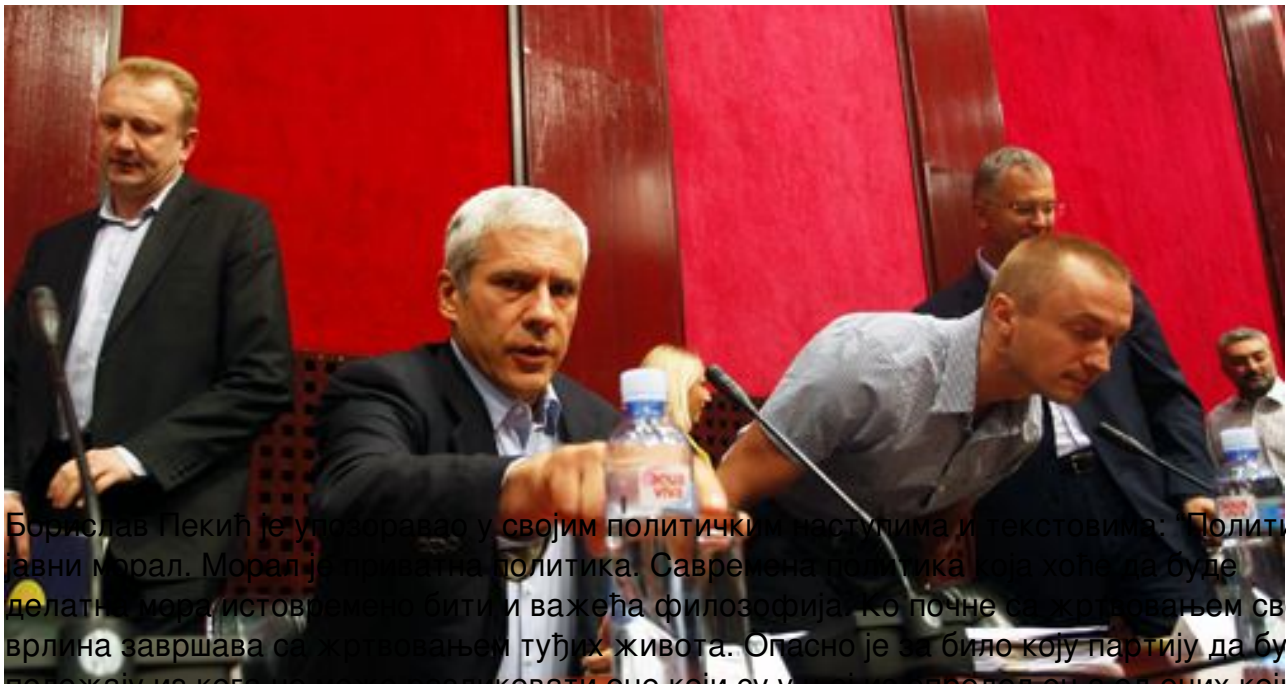

Зашто наша садашња опозиција не може да буде стварна алтернатива успостављеном владајућем режиму СПС-а, УРС-а и СНС-а. Зато што је изгубила основно полазиште сваке опозиције која је у исто време и снажна политичка алтернатива – нема морални кредибилитет, воде је и даље људи који су дискредитовани у јавности и, што је најважније, не постоји она основна, носећа идеја која би програмски обликовала и надахњивала опозицију, али и могла да покрене грађане из летаргије у којој данас живе.

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 26 новембар 2012 13:08

Они су изгубили веру у основне демократске и републиканске принципе и зато је одлазак у апатију и презир према свакој политичкој делатности сасвим очекиван и разумљив. Јер уништена је нада да су могуће темељне демократске промене, а када се изгуби вера у демократију онда она може само да постоји као девастирана политичка кулиса.

То је суштински проблем, јер су све идеје које су чиниле корпус некадашње демократске опозиције и грађанског отпора у време владавине старог режима немилосрдно потрошене и обесмишљене и то управо од оних истих политичара који и данас претендују да творе нову опозициону снагу. Тешко је очекивати да грађане могу да покрену идеје које су их мотивисале у време када је рушен јуловско-социјалистички режим. А то су темељне идеје демократског и либералног друштва: подела власти, реституција, поштовање приватне својине, одбрана људских права и националног достојанства, европско опредељење, слобода медија, поштена приватизација, слободно тржиште, борба против корупције, солидарност и социјална правда. Све ове идеје су изгубиле свој кредибилитет управо у време владавине оних политичких снага које сада након изгубљених председничких и парламентарних избора тек треба да постану озбиљна и кредибилна опозиција али и политичка алтернатива. Тај подухват ће ићи веома тешко, јер је изгубљен морални дигнитет и интегритет, а самим тим и политички легитимитет да се делује као уверљива, одговорна и начелна опозиција.

Борислав Пекић је упозоравао у својим политичким наступима и текстовима: "Политика је јавни морал. Морал је приватна политика. Савремена политика која хоће да буде делатна мора истовремено бити и важећа филозофија, ко почне са жртвовањем својих врлина завршава са жртвовањем туђих живота. Опасно је за било коју партију да буде у положају из кога не може разликовати оне који су у њој из опредељења од оних који су у њој из интереса".

Управо је у нашем друштвеном животу изгубљена та тако драгоценa и неопходна способност и могућност разликовања политичких вредности и одбране јавног интереса, а при томе је превише врлине жртвовано у име политичких компромиса и претварања политике у прагматичну маркетиншку делатност у којој нема места за било какву политичку филозофију и доследно поштовање темељног корпуса демократских и моралних начела на којима почива свака опозициона делатност која је стварна и изгледна политичка алтернатива. Сувише дуго је трајала наша верзија успона безначајности да би се сада тако лако вратила идеолошка и политичка веродостојност странкама које сада најављују своју оштру опозициону делатност, а док су биле на власти погазиле су и обесмислиле већину демократских вредности које су биле и остале од пресудне важности за развој нашег демократског друштва.

То је и даље погубно потцењивање демократског потенцијала наших грађана који имају јасно изграђену свест о вредности моралних врлина и поштовању демократских начела у политици. И садашње владајуће структуре улазе у већ добро нам познату политичку матрицу у којој се тако олако и убрзано поништавају и разводњавају њихова основна предизборна обећања и тиме губе свој политички потенцијал, али то је само један од услова за могуће јачање опозиције која тек треба да докаже да је способна да створи уверљиву и функционалну програмску алтернативу. То неће бити могуће са истим истрошеним патријским кадровима, посланицима и страначким вођама који већ две деценије обликују наш политички живот, јер они више не поседују способност да снажно и доследно оличавају онај толико потребни морални коперникански обрт у нашој политици и да при томе обезбеде веродостојност идејама социјалне правде, солидарности, борбе против корупције, партијске државе и зауставе све веће ширење сиромаштва и социјалне декласираности. Србија је данас двадесет година након демократских промена у потрази за алтернативом, велико је питање да ли ће садашња опозиција моћи да одговори овом великом историјском изазову.